

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobců: **a) L. E., b) nezl. Z. P.**, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2004, č. j. 7 Az 190/2003 – 36, o neustanovení zástupce z řad advokátů,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2003, č. j. OAM-4502/VL-10-K04-2002 nebyl žalobcům udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek dle § 12, § 13 odst. 1, 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, a bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování dle § 91 tohoto zákona.

Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 12. 2003, č. j. 7 Az 190/2003 - 21 zamítl; proti rozsudku podali stěžovatelé kasační stížnost, přitom požádali o ustanovení právního zástupce z řad advokátů.

Shora označeným usnesením nebyl stěžovatelům zástupce z řad advokátů ustanoven. V kasační stížnosti, podané proti usnesení o neustanovení zástupce stěžovatelé namítají, že s tímto rozhodnutím soudu nesouhlasí, neboť v průběhu azylového řízení byl azylový

zákon změněn a oni neměli kvůli špatné znalosti jazyka českého možnost tyto změny prostudovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle § 35 odst. 7 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát.

Z povahy ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. vyplývá, že jde o ustanovení, které má zmírnit majetkové rozdíly mezi účastníky řízení a ve smyslu ustanovení Listiny základních práv a svobod čl. 37 odst. 3 zajistit rovné postavení všem účastníkům řízení a možnost domoci se ochrany svých práv navzdory různým majetkovým poměrům účastníků, a to zejména v případech, kdy si stěžovatel nemůže dovolit zaplatit právního zástupce.

Ustanovením zástupce účastníku na jeho žádost soud plní povinnost zajistit účastníkům stejné možnosti k uplatnění jejich práv dle čl. 37 odst. 2 LZPS, podle něhož má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, a to od počátku řízení. Ustanovení zástupce proto nezávisí na úvaze soudu; jsou-li splněny předpoklady uvedené v odst. 1, je soud povinen takové žádosti účastníka řízení vyhovět. Žadatel je přitom povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry.

Ze spisu vyplynulo, že Městský soud v Praze po podání návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti vyzval stěžovatele k prokázání jejich majetkových a sociálních poměrů. Na výzvu soudu, která byla stěžovatelce 1) doručena v souladu s ust. § 46 odst. 2 o. s. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2004) dne 3. 9. 2004, stěžovatelé nereagovali a své majetkové poměry soudu neprokázali. Stěžovatelka korespondovala se soudem vždy česky.

Za situace, kdy nebylo možno ověřit, zda jsou u stěžovatelů dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, nezbylo Městskému soudu v Praze než návrh stěžovatelů na ustanovení zástupce zamítnout.

Protože ani v kasační stížnosti stěžovatelé neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno postup městského soudu zpochybnit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Uvádí-li stěžovatelka okolnosti, za kterých nemůže sehnat práci a opatřit si finanční prostředky, činí tak poprvé až v kasační stížnosti; k této námitce Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nemůže v řízení o kasační stížnosti přihlídnout.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu